

חודש אלול - תשרי
עלון מספר 1 (14)

יו"ל ע"י מערכת
'נחלה פור-אבר'
גן ישראל נחלת הר חב"ד

נחלה

ה'תשפ"ד

FOREVER

המגזין החודשי - גן ישראל נחלת הר חב"ד

נא לשמור על קדושת הגיליון

שעת לילה מאוחרת. אי שם בגלובוס.

הוא הלך לבדו לאיטו. רוח קרירה נשבה בעוז ושריקותיה נשמעות היטב במרחבים. רגליו מועכות את הדשא הרך עם כל פסיעה. עיניו בולשות לכל עבר בחשדנות, ליבו פועם בעוצמה, ונשימותיו חרישיות. כן. הוא פוחד מעט.

הוא התקדם עוד מעט וירד למדרכה לאחר צעידה בת כמה רגעים רגליו נחו על האספלט של הכביש הראשי השומם בשעה זו. הוא חצה אותו באיטיות ונכנס ליער שבצד השני. העצים הגבוהים רק האצו את משבי הרוח וגופו נרעד מעט מהקור, מדלג הוא על סלעים וחוצה שיחים, מגיח מבין השבילים ומנווט בינות לסבך העבות. פה כבר גילה את טעותו. בין רגע הם התנפלו מכל עבר. שלשה אנשים, אחד שמן ונמוך, אחד גבוה ורזה ואחד, איך לומר... משהו כזה בינוני עם משקפיים, לבושים חולצות אדומות, עם פנסים עוצמתיים בידיהם הגיחו מבין הסבך והקיפו אותו מכל עבר. חיש מהר נשלפו חבלים עבותים והוא נקשר בחוזקה, עיניו כוסו בבד עבה וטרם החל לעכל את מה שעובר - כבר מצא את עצמו כבול בתוך רכב שיצא בשעטה אל הלא נודע... שעת לילה מאוחרת. בקצה השני של הגלובוס.

הוא התקדם במהירות שיא. שוחה בקצב משביע רצון. ידיו כבר לאות מהשחייה הארוכה במים האדירים אך הוא יודע כי עליו להמשיך. הוא לא ייכנע, לא הפעם, ממש לא הפעם. מלח הים כבר שורף את עיניו אך הוא ממשיך לחתור במרץ, מתנשף ומתנשם עם כל התקדמות.

אט אט החל החוף להתגלות למולו. האורות הנוצצים של הנמל נראו בעיניו ככוכבים מזהירים בשמי הרקיע ונסכו בו תקווה. הקרקע המוצקה שנראית ממרחק הרגישה לו כעת כגן עדן עלי אדמות. המראה כמו נפח באיברי חיים וקצב התקדמותו הפך מהיר יותר. לאחר דקות ארוכות שנראו בעיניו כנצח הוא הגיע לחוף. מותש, צמא, לא ה. זהו. הוא גמר איתם, יותר לא יציקו לו לעולם.

ידיים חזקות ניפצו את התקווה. שלושה גברתנים

שניים נמוכים ממושקפים, ואחד גבוה עם חולצות בז' אחזו בו בחוזקה והעלו את הגוף הסחוט לסירה שעמדה בסמוך מחכה רק להם. חיש מהר נשלפו חבלים עבותים והוא נקשר בחוזקה, עיניו כוסו בבד עבה וטרם החל לעכל את מה שעובר - כבר מצא את עצמו כבול בתוך רכב שיצא בשעטה אל הלא נודע... שעת לילה מאוחרת. בקצה השני של הגלובוס.

מערכת נחלה פור - אבר ה'תשפ"ד

איך הכל התחיל

בפתח העלון

המ"ל שמוליק גורליק

ואוו... מי הי' מאמין...

כבר כמעט חודש עבר מאז...

מפקדים, חיילים, לימודים, פעילויות, מלחמת ופרצת, טיולים, חוויות, יום קולעס, שבת, באנקט...

והנה אנחנו נמצאים כעת בסיומו של חודש אלול. ועוד לא הרבה זמן כבר מגיע חודש החגים - תשרי.

ברגע שאני מגלגל את המילה הזאת -תשרי- על לשוני, אני מיד נזכר ב770, כי הרי איפה אפשר לחגוג את חודש החגים על כל אירועיו המיוחדים, אם לא ביחד ואצל הרבי!?

תהיו בטוחים ששם אשוב על כל חייל וחייל בפרטיות, ובטח גם אפגוש כמה וכמה מכם...

אבל כל זה כמובן בתוכנית הגלותית.. כי הרי אנו בטוחים ודרוכים לכך שכעת ממש תהיה ההתגלות, וכולנו, כל חיילי, מפקדי וצוות נחליקעמפ, יחד עם כל עם ישראל נחגוג בבית חיינו- 770, כפי שהוא מחובר לבית המקדש ונזכה לשמוע 'תקיעות' ממלך המשיח בכבודו ובעצמו. אני בטוח שאת העלון הזה כבר תקרא הרבה אחרי ההתגלות, ולכן חבל לי לתאר לך עכשיו מה יהיה שם, כי אתה תהיה שם בעצמך!

וגם אם ח"ו וח"ו זה יתעכב - כעת עליכם מוטלת האחריות להפוך את כל סביבתכם לסביבת 770! לעשות אוירת 770 כאן בארץ הקודש!

חיילים דרוכים, אני סומך עליכם שתשרי השנה לא יהיה עוד חודש החגים, אלא יהיה תשרי של גאולה!

"עניין הגלות הרי אינו שייך לבני ישראל כלל וכלל. כיוון שמקומו של יהודי הוא - סמוך על שולחן אביו, 'לפני ה' אלוקיך' בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודתו של יהודי לגלות בעולם שהוא "ביכורים" לה, ו"ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז - לבטל מייד את הגלות, ולהוציא את כל העניינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות"

(שיחת פרשת תבוא תשנ"א)

עורך וכתב ראשי: דניאל איש המודות.

עיצוב ועמוד: איציק הלוי.

כתבים: י"ן המשומר, שפיץ דבני ברק, פלפל מתחת לגשר, רועי חזן, המלאך כשלינו, ברק הצעיר.

ניהול והפקה: חייא סמרקנדי.

מייל המערכת: m0545539686@gmail.com

שנת המצלחה

חודש אלול - תשרי

המערכת משגרת ברכת 'מזל טוב' לחיילים ולצוות
שיום הולדתם חל בחודשים אלול תשרי

אמבר מנחם מענדל ז תשרי
וינטראוב לוי ז' תשרי
מיפעי ישראל כז תשרי
פלג יונתן י תשרי
בן קיש לוי"י א' תשרי ע"ב
ימיני מנחם מענדל ח' תשרי תשעב
כהן אברהם צבי כ"ו תשרי
וינטראוב משה ז' תשרי תשע"ג
כהן שניאור זלמן ח תשרי
גיל מנחם מענדל יט תשרי
וברמן איתן י"א תשרי
נתנוב רפאל חי ז תשרי
אבייב יוסף יצחק יג תשרי
נמליאל לוי יצחק כ"ב תשרי
חסידי יאיר חן י תשרי
מרדכי לוי יצחק כ"א תשרי
נור הלי מנחם מענדל כג תשרי

צוות:

המסרטי לירון ועקנין - כ"ז תשרי
הסמנ"ש שניאור קימיאנרוב - ז' תשרי
המפקד ישראל מיפעי - כ"ח תשרי
המפקד מ"מ סבן - כ"ד תשרי
המפקד ינון עטייה - ט"ז תשרי
המפקד צבי פש - ט"ז תשרי
המפקד מושי מעטוף - כ"ג תשרי
המפקד לוי כהן - כ' תשרי

אהרן יוסף פנר - ו' אלול
מענדל קוזלינר - ח' אלול
בערי שרון - ב' אלול
שני"ז שהינו - ז' אלול
מתנאל חיים כספי - י"ב אלול
שמואל שני"ז מזרחי - י"ג אלול
מענדי מריונבסקי - ט"ו אלול

צוות:

המפקד אייל גורנשטיין - כ"ה אלול
המפקד ישראל קולט - י"ט אלול
המפקד יונתן שאער - כ"א אלול

חודש תשרי

שמולביץ שלמה חיים כז תשרי
שמעיה שמואל ט"ז תשרי
לייכטר מענדל כ"ב תשרי
מזרחי אריה לייב ג תשרי
מלכה לוי יצחק ו תשרי
בבאי מנחם מענדל יט תשרי
בנימיני שמואל בנימין ט תשרי
וישנפסקי מנחם מענדל י"א תשרי
גרינברגר מנחם מענדל ד תשרי
הלל יוסף יצחק ב' תשרי
ולף שמוליק ו תשרי
אהרון יוסף יצחק יב תשרי
אהרון אלואר ז' תשרי
קורנט מאיר שמחה ו' תשרי

חודש אלול

מ"מ שטיינברג - כ"ד אלול
מ"מ גרינברג - ו' אלול
מ"מ לבקיבקר - ח' אלול
מאיר לנקרי - ה' אלול
לוי ברנשטיין - כ"א אלול
משה אליהו מהאצור - ט"ז אלול
מ"מ פריז - כ"ט אלול
רפאל רסקין - ב' אלול
מ"מ ברנשטיין - כ"א אלול
שמואל מזרחי - כ"ה אלול
מיכאל מנגמי - כ"ב אלול
שד"ב שישפורטיש - כ"ה אלול
שני"ז אוהיון - ו' אלול
שני"ז אשכנזי - כ"ג אלול
שד"ב ברנשטיין - כ"א אלול
שני"ז גלפרין - כ"ז אלול
אורי מזרחי - ח' אלול
יעקב זוהר - כ"ד אלול
מאיר הולצברג - א' אלול
מושי ענבר - ז' אלול
יהונתן שטרן - ז' אלול
אברהם פריז - כ"ב אלול
אברהם מאיר קרביץ - כ"ו אלול
יעקב הלפרין - ב' אלול
אברהם אליהו ויינברג - כ"ז אלול

מהר הושב בחדרון בסירה והיא פתחה בשייט מהיר בים הגדול אל הלא נודע...

שעת לילה מאוחרת. בית מדרש.

הוא ניסה להתרכז שוב בדברי הגמרא שמולו. בית המדרש ריק לחלוטין. רק הוא והספריות האין סופיות שמעטרות את הקירות העתיקים. על השולחן שמולו היו מונחים ערמות ערמות של ספרים והוא רכן עליהם בעמקות. לימודו מתחיל בבוקר השכם ונגמר בשעת לילה מאוחרת. בדרך כלל מספיק הוא ללמוד חומר רב בידענות ורוחב מדהים, אבל לא היום. היום הוא חושש מעט. שמועות החלו לחלחל על המזימה שלהם שוב לקחת אותו. כל רגע הרים את עיניו מהספרים והביט לעבר הכניסה והחלונות בחשש.

דברי ה'תוספות' לא היו מובנים לו. כל ביאורי המפרשים לא הניחו את דעתו והוא יצא לחצר הקטנה להתבונן באוויר שבחוץ בעומק דברי התורה.

ואז הוא הגיע. עם חולצה שחורה, נמוך ושמשמן.

כמו עד עתה - תוך שניות הוא היה כבול ברכב דוהר בדרך אל הלא נודע...

השמן הענק הוריד מעיני השלושה את הבד שחסם את עיניהם. הם גילו את עצמם במרכז מרתף אפל קשורים לכיסאות בחוזה ושבעה גברתנים מולם. שלושה אדומים, שלושה בז' ואחד שחור מאיים. הם מיד הבינו על מה ומי מדובר, וזה גרם להם לפחד יותר.

השמן ניגש אליהם באיום. עיניו מלאות כעס כשהוא מדבר: "אני

מניח שאתם יודעים בדיוק למה כינסתי אתכם לכאן..."

הם הביטו זה בזה. כן, הם יודעים למה...

יודעים טוב מאוד...

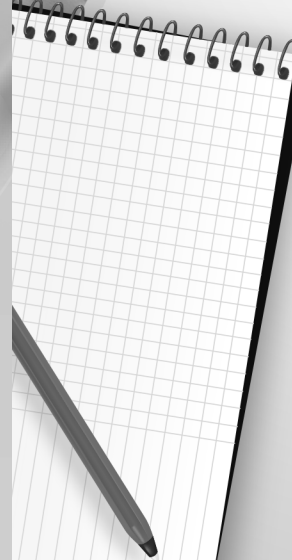
"ניסייתם להתחמק אההה???" השמן פרץ בצחוק מתגלגל שהרעיד את לבבותיהם.

"אין דרך חזור!" צווח בקול אדיר מיד עם סיום הצחוק.

"תישארו כאן לנצח!!!" רעם בקול אדיר.

השחור התקרב אליהם והסתכל אל תוך עיניהם. "אתם כאן לתפקיד חיוני. תפקיד שישנה את כל העולם החבד"י באלף שלוש מאות שנים הקרובות!"

ואז פצחו השבעה כאילו במקלה בציווי המשימה: "אתם תשבו כאן כל חייכם, לא תוכלו יותר להתחמק! תשבו ותכתבו את עלוני נחליה פוראבר!!!..."

'תשרי אצל המלך'

יום שלישי כ"ו אלול. 12 בלילה.

טיסת אל-על 1737 לכיוון ניו יורק.

השעה כבר מאוחרת. אני יושב לי על כיסא

מאוד מאוד לא נח על מטוס שנוסע ישירות

לרבי לחודש החגים.

וואו, איזו התרגשות... לא נראה לי

שהתרגשתי ככה מאז שירת ה'נכנס' בסיום

הבאנקעט בשבת בקעמפ. פתאום עולות לי

כל ההתועדיות עם החיילים, כל השיחות

הארוכות בהם דיברנו על זה שחיילים, פשוט

חיילים להיות אצל הרבי בתשרי...

והנה אני כאן, במטוס, הדייל שלידי מציין

שבעוד פחות מ2 שעות בעז"ה כבר נגיע,

ואני בעננים (תרתי משמע)...

הטייס מתחיל בטיסה לא לפני הכרזת "להיות

דרוכים, געשפאנטים, וכמובן אהההההה

מנחם!"

אני גמור מעייפות, כל הטיסה לא נרדמתי.

לא רק בגלל ההתרגשות, יותר בגלל שבמושב

שלידי ישב המנהל פעילות יענקי מזרחי שלא

הפסיק לצעוק על הצוות של המטוס שהצוות טכני

בנחל'הקעמפ לא רואה אותם ממטר (וכשהוא

צודק הוא צודק)...

המטוס מלא בחיילים

ומפקדים ואת רוב

הטיסה העברנו

בזיכרונות מהקעמפ

האחרון. פתאום אני

מתחיל

תשרי ב-770

יומן לווהט ומחיה, שמתאר בצבעים עזים את תשרי ב770,
בשילוב סיטואציות מצחיקות מצוות הקעמפ

להתגעגע לתפילות, למסדרים, ללימודים

ולפעילויות אני לא יכול כבר לחכות לשנה הבאה.

מולי יושב המפקד שניאור נחשון ואת תחילת

הטיסה העברנו בלימוד משותף של קונטרס 'בית

רבינו שבבבל' (מי שלא הספיק עדיין ללמוד -

חובה!) בו הרבי מדבר על המעלה הענקית של

סעווען סעוונטי, איך שזה התחליף של בית

המקדש בדרונו, וזהו ביתו של נשיא הדור -

בקיצור, זה המקום שבו צרך להיות! רק שם! מאז

אני לא מפסיק להתרגש...

הזיכרונות מתשרי שעבר, ראש השנה ויום כיפור...

הצטופף בברכת הבנים ולהזיע תוך כדי הריקודים

בגשם של שמחת בית השואבה... בלי ששמתי לב

הדייל מעיר אותי ואומר לי שנחתנו והגיע הזמן

לרדת מהמטוס, כנראה שבסוף כן נרדמתי. אני

מעיר את המפ יענקי ואנחנו יורדים ביחד

מהמטוס.

אני מתקדם טיפה בשדה התעופה ותור ארוך

דוד זיגלבוים (שהגיע הרבה לפני יחד עם כל

'קבוצה פ"ד'), הוא שואל אותי אם כבר נכנסתי

לבית חיינו ואני עונה לו שעדיין לא. "אז למה

אתה מחכה?! רוץ לשם מהר!" הוא אומר לי

ואני מציית לו בדיוק כמו בקעמפ. אני רץ כמו

שלא רצתי בחיים שלי לכיוון סעוון סעוונטי.

ואז אני עוצר. לפני נגלה 770 במלוא תפארתו.

'וואו', אני חושב לעצמי והלב שלי פועם

בחוזקה.

אני נכנס בקול'ע עוצמתי היישר לתוך ריקודים

סוחפים של צוות הנחל'הקעמפ שהגיעו ממש

כמה דקות לפני לבית הקדוש.

פתאום אני קולט: כאן הרבי אמר שיחה, וכאן

הייתה ההתועדות. כאן הרבי ענה למכתבים

וכאן הוא עבר בשביל בדרך לתפילה.. וואו!

אני מחזיק בעמודים וצובט את עצמי כדי

לוודאות שאני לא מדמיין. אני כאן! אני אצל

הרבי!

ערב ראש השנה. שש בערב.

רצתי מוקדם לסעווען סעוונטי כדי להספיק

לתפוס מקום טוב לתפילת מעריב מקדימה, ואיך

שמתחילה התפילה אני מרגיש דפיקות על הגב.

אני מסתובב ורואה את המח"ט מרינובסקי (איך

הוא הגיע לשם?!). אחרי חיבוק ענקי (כמו שרק

מח"ט יכול לתת) הוא מסביר לי שזה

המקום שלו כי הוא קיבל אותו בירושה

מבן דוד שלו שבדיוק סיים קבוצה או

מה שזה לא יהיה.

אני לא מוכן להתפנות כל כך

מהר, במיוחד שזאת הפעם

הראשונה שאני רואה את מרינובסקי לבוש בשחור לבן ולא עם החולצה של המח"ט, ככה שפתאום הוא נראה לי פחות מפחיד. אני בא להתווכח איתו ואז הוא מחליף לפרצוף המפחיד של הקעמפ ואני בורח משם כל עוד נפשי בי.

אני מפלס לעצמי דרך בין התמימים ונעמד במקום אחר. לא תאמינו. גם משם מזיזים אותי אחרי רגע... לאחר כמה דקות טובות של חיפוש מקום הרגשתי שהגעתי אל המנוחה ואל הנחלה. מצאתי מקום מצויין! אמנם טיפה יותר רחוק מהבימה, אבל גם משם רואים מצוין ואף אחד לא מפריע לי. אני פותח את הסינור, ושנייה לפני שאני מתחיל להתפלל אני נזכר בחיות שבתפילות בקעמפ... לצידי עומד חייל מגדוד קש"ר ואני רואה את התפילה החסידית שלו, והמחשבות עולות לי: 'אתה קולט? אתה נמצא עכשיו בתפילת ראש השנה 770! מעכשיו הכל יראה אחרת! חייבים לפעול את ההתגלות!'

בעודי חושב אני מרגיש משהו זז מתחתי. מסתבר שכל הזמן הזה עמדתי מעל המנהל לימודים יוספי נביאן... באמת לא הבנתי איך פתאום אני מרגיש כ"כ גבוה... אני זז ממנו ועוזר לו לקום. 'לא נעים', אני חושב לעצמי ומחליט שחייב להתחיל להתפלל.

את התחושות שבאותה התפילה כמו גם התחושות שהמשך החג אי אפשר לתאר. שחרית והתקיעות, המבצע שופר ולימוד החסידות הטעינו בי כוחות עצומים והנה יוצא החג ואנחנו נכנסים לעשרת ימי תשובה ויום

כיפור.

ברכת הבנים וכל נדרי, המארש בנעילה, כנראה שלא אוכל אף פעם להעלות על הכתב. אתם פשוט חייבים להיות שם!

יום ג' דחול המועד סוכות, השעה שלוש לפנות בוקר:

רצתי במהירות אל עבר רחוב קינגסטון, מימיני ומשמאלי רצים עוד עשרות רבות של תמימים לאותו הכיוון. כולם רוצים להשתתף בריקודים של שמחת בית השואבה.

המשפט "מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו" בוודאי נאמר על ימים אלה, כאן - בבית משיח.

אני עכשיו חוזר מהתוועדות בסוכה של סעווען סעוונטי, בין הערימות של האנשים לערימות של האוכל שתרמו אנ"ש ישבנו יחד והתוועדנו - כל הצוות של הקעמפ.

הנקודה שעליה התוועד המג"ד אלטין עדיין מפעפעת בי: "אתם צריכים להבין", הוא אמר, "סוכות אצל הרבי זה לא סתם עוד חג! סוכות אצל הרבי חייב להיות אחרת לגמרי! אם עד עכשיו לא הצלחנו לפעול את ההתגלות (נכון לכתיבת שורות אלו) - עכשיו זה חייב לקרות! אנחנו כאן, והרבי נותן לנו כוחות! חייבים להיות דרוכים בכל רגע להתגלות!"

אחריו דיבר גם המפקד ברוכי אילן: "תמימים! שמחת בית השואבה זה הזמן הכי מסוגל שיש לשאוב כמה שיותר כוחות ושמחה לשאר השנה! דליים של שמחה! לרקוד, בלי להתחשב בעולם! בקור ובגשם, באמצע הרחוב, גם כשקשה וגם כשמזיעים - את השמחה מרגישים אחר כך כל השנה!"

וזו באמת התחושה שמרגישים כאן. אפס התחשבות בעולם! סוגרים שתי רחובות ופשוט רוקדים כל הלילה! השנה החלטתי שאני מתמסר להוראה של הרבי לגמרי. ורוקד עד הסוף.

השעה מאוחרת ואני כבר מתחיל לשמוע את האורגן של הקלידן החסידי יוסי כהן מקצה הרחוב. אני רץ לשם וישר - נכנס לתוך

אחד המעגלים. את הכתף שלי תופס המפקד זרביב עם כוסית לחיים ביד השנייה. "תעשה לחיים", הוא אומר לי ומגיש לי את הכוסית. "לחיים ולברכה", אני עונה וממשיך: "שבעז"ה נמשיך להיות דרוכים להתגלות - בדיוק כמו בקעמפ, ובדיוק כמו בתפילות ובהתוועדויות כאן אצל המלך!" - "אמן", הוא עונה לי בחיוך ומחזיר אותי חזרה למעגל. בין ריקוד לריקוד ובין לחיים ללחיים - אני מספיק לראות את המ"פ יענקי מזרחי רוקד קדאצ'קע כשלידו מוחה כפיים המ"פ אייזנשטיין, ואת הסמג"ד מענדי דניאל מחפש את הגומי געשפאנט שלו שנפל בין ההמון.

האווירה פה פשוט מחשמלת.

אני רוקד ורוקד והרגליים לא מתעייפות. להפך - אני רק מקבל יותר ויותר כוחות. בגשם, בבוץ, המעגלים רק מתרחבים ומתרחבים ואת התחושות אי אפשר להעביר למילים.

השעה כבר שש בבוקר, והמוזיקה מפסיקה. המוזיקה מפסיקה - אבל אנחנו לא מוכנים להפסיק לרקוד. לוקח בערך עוד חצי שעה עד שהשוטרים מצליחים לפנות אותנו לגמרי ואנחנו חוזרים לסעווען סעוונטי, להספיק להניח את הראש על שולחן לפני שמתחילה תפילת שחרית במניין המרכזי.

ב' חשוון, ארבע בצהריים. זהו. הגיע הזמן שצריך לארוז הכל ולעלות על מטוס לארץ הקודש. כשאני אומר לארוז הכל אני לא מתכוון לארוז בגדים. אני מתכוון לארוז את הכוחות העוצמתיים שאספנו, את כל החיות והשמחה האדירה הזאת - לכל השנה.

אני מתיישב על ספסל בסעווען סעוונטי ומתחיל לחשוב. כל החודש עובר לי בראש והדמיון

עולות לי לעיניים. אני נזכר בראש השנה בלבוש כליפור, בסוכות, שמחת תורה ושמיני עצרת, שבת בראשית... בחיות העוצמתית בתפילות עם הרבי, בהתוועדויות והמבצעים שיש רק כאן. אני כל כך אתגעגע לזה...

אבל אז אני עוצר את עצמי. 'מה? לככות? בשביל זה באתי לכאן? באתי לכאן כדי לקבל כוחות בהמשך המלחמה עד להתגלות של הרבי! באתי לכאן בשביל לשאוב עוד ועוד כוחות על מנת להישאר דרוך להתגלות בכל מצב שיש! אז נכון, סיימנו את החודש והגיע הזמן לחזור - אבל זה לא נגמר כאן! אנחנו מביאים את הרבי איתנו לארץ הקודש! ובקשר לסעווען סעוונטי - לפה אנחנו עוד נחזור!..."

חיילים! כל מה שכתבתי זה אפילו לא אחוז קטן ממה שקורה פה באמת! אתם חייבים להיות פה כדי להביא את החודש הזה אין מצב לעשות במקום אחר! וכמו שאמר אחד המשפיעים הגדולים בחב"ד - "אין שום דבר בעולם - רק סעווען סעוונטי!"

מ ח כ ה לראות אתכם בתשרי הקרוב!

תוצרי תמימים

מיועד בעיקר ל'תמימים' העולים לישיבה.
ימי תקומה וצביונה.

ט"ו אלול, שנת תרנ"ז.

הימים הם ימי שמחת החתונה של כ"ק אדמו"ר הרי"צ נ"ע. לאחר החתונה שהתקיימה בי"ג אלול נערכו סעודות ה"שבע ברכות" לאורך כל שבעת הימים. ביום ט"ו אלול, בעת הסעודה הגדולה שנערכה בליובאוויטש בה השתתפו כל גדולי החסידים, נעמד אביו- הרבי הרש"ב נ"ע, והכריז על רצונו העז לפתוח ישיבה בה ילמדו את כל התורה. אתם יודעים מה זה כן?? גם תורת 'נגלה' - כלומר גמרא ומפרשים. בשילוב יחד עם לימוד החסידות - מאמרים עמוקים וספר התיניא.

הרבי הרש"ב גם רצה ענין נוסף. שימו לב: ברוב הישיבות לא הקפידו במיוחד על התפילה. לא שיענו "אמן" בקול גדול (כמו במלחמת"ופרצת"...)) ולא שיהיו עם עיניים בסידור. סתם, כלומר עבודת התפילה לא הייתה כזו חשובה. אבל הרבי הרש"ב רצה שיהיו מג"דים שישגיחו אהההממסם... כלומר שיהיו משגיחים ומשפיעים מיוחדים שידריכו את הבחורים הצעירים איך מתפללים בעבודה, ברצינות, במתינות, ומתוך יראת שמים אמיתית.

אההה כמעט שכחנו... הרבי הרש"ב רצה עבודת ה' מתוך שמחה וטוב לבב!! כיאה לחסידי חב"ד אמיתיים, שכל עבודתם ולימודם הוא החיות ושמחה.

הרבי הרש"ב העיד כי השתטח כמה וכמה פעמים על ציוני רבותינו נשיאנו וביקשם לייסד ישיבה. האמת היא שבאותם ימים, היו עוד ישיבות רבות וטובות בכל רחבי אירופה בהם למדו נגלה במשך רוב. חידושו של הרבי הרש"ב על פני כל הישיבות היה, אשר בישיבת

"תומכי תמימים" ילמדו נגלה וחסידות יחדיו.
עוד הוסיף ואמר:

"הישיבה שהנני מייסד בעזרתו יתברך היום, משאלי מאתו יתברך ויתעלה, אשר יאציל עלי' רוח של יראת שמים, רוח של עבודה ופועל, רוח של נועם המדות, רוח של קב"ע מלכות שמים..."

וכשצדיק גזור - הקב"ה מקיים, תכונותיה של הישיבה "תומכי תמימים" עלה והתנשא לרום המעלות, יסודות הישיבה התבססו על "עבודת התפילה" ו"קבלת עול", קווים אלו מלווים אותה לאורך כל הדרך, עד עצם היום הזה.

אז אם
בעצם
שואלים
מדוע נקראים
בחורי הישיבות
החב"דיים בשם
'תמימים'??
משום שהם
תמימים, כלומר
שלמים. לימוד התורה
שלהם ועבודת ה' שלהם
שלמים ומושלמים.

אז בעצם כשמסכלים על 'תמים' רואים כמה דברים: דבר ראשון - קב"ע, "קבלת עול" לכל דברי רבותינו נשיאנו. הוא לומד גם נגלה וגם חסידות מתוך שמחה. ו... מתעסק בעבודת התפילה (לעיתים הוא גם ישן ואוכל, אבל רק לעיתים...)

כך למשל ניתן לראות ביומנו של החסיד הרב נחום שמריה ששונקין בו הוא מתאר

את רגעיו הראשונים בו הוא נכנס בין כותלי ישיבת תומכי תמימים:

"מאותו רגע שנכנסתי לאולם הישיבה, הרגשתי כי אווירת ליובאוויטש חופפת ומקיפה אותי. אווירתה של ליובאוויטש שונה הייתה מאווירו של העולם כולו, הן בלימוד התורה והן בקיומה שכן אווירתה היתה מלאה זהירות ודקדוקי מצוות בהידור.

... לאחר שקיבלו עליהם מלכות שמיים תפס כל אחד את מקומו והתחילו ללמוד חסידות, עד מהרה ניסר בחלל הניגון המיוחד של לימוד החסידות. אף כי ללימוד הגמרא היה ניגון מיוחד, שהיה האהוב על כולנו, היה ללימוד החסידות ניגון מיוחד במינו, הערב מאוד לאוזן השומע ולוקח את הלב.

אחר לימוד

החסידות

היו התלמידים

מכינים עצמם

לתפילה. כאשר התחילו להתפלל הרגשתי מיד שתפילה תופסת מקום חשוב בליובאוויטש...
והוא מוסיף לתאר באריכות מיוחדת את האווירה הנשגבה ששכנה ב'זאל' של תומכי תמימים.

אההה 'זאל'. כמעט

שכחנו. ה'זאל'

היום בו נהיית תמים!

נחלה טיימס

חדשות חמות מאירועים חד פעמיים...

המ"ל נבאן נמצא משוטט ברחבי נחלת הר חב"ד מספר ימים אחרי הקעמפ... כשבדו האחת מחזיק את הגומי הגעשפאנטי ובידו השניה את השעון הדרוך...ומהלך מצד האי של המדרכה לצד השני במשך שעות, כששאלו אותו מספר חיילים מסוקרנים לפשר המעשה... ענה המ"ל, שמתלבט האם צריך להיות דרוך או געשפאנט... החיילים כמובן הסבירו לו שהפירוש געשפאנט זה להיות דרוך לנאולה... בקיצור, הוא יצא קצת מבולבל.

הידעת? שלישיית הגעשפאנט טסו השבוע לטיול משפחתי יחד עם כל משפחת געשפאנט המרווחת לשהות בחודש החגים אצל המלך בבית חיינו - 770 אני בטוח שאתם חשבתם על זה... אבל אל דאגה, הם לא שכחו את הדגל האהוב של המשפחה...

הידעת? הגנרל שולם הוא הראש ישיבה של למעלה מ-770 בחורי ישיבות שמוגיעים מכל העולם ללמוד בשיבה שלו, בכל שנה הגנרל שולם עוזב את מקום כבודו ומגיע לנחלת הר חב"ד על מנת להיות הגנרל הקשוח בקעמפ הגדול ביותר באה"ק...כששאלנו את הרב שליט"א, מדוע חשוב לו כל כך לנסוע נסיעה כל כך ארוכה כדי להגיע לקעמפ, הוא ענה, שהמהרש"א יותר מעניין מנחל"פוראבר... וגם, זה ביטול תורה...

המחנך אריה אל נסיגמס se לשישיי תקעסאגא - 770 כגם מלכר נחל פוכאכר הידיעה והזישה... חי"ם יענקי, גרן כדי שינה לזיחה הטיסה האוכה החל אזאלן מספר חילום... יענקי הדוכר' יענקי הדוכר' יענקי החוצר... אך חי"ם שמאל הסביה, יענקי היה מגמע והרצ"ט מלודה אפמכה... אך הרצ"ט היה מסכים בגלוי יענקי יאיר 770 פלומי יענקי הדוכר', sk זה מה שקורה...

שלומדים חסידות נקרא 'סיידר חסידות'. כמו שיעור בכיתה. כמעט...

המשגיח השני - ר' שילם היה יהודי בגיל העמידה, בעל הדרת פנים, זקן שחור וזיכרון נפלא. בזמן ההתוועדות היה אומר תמיד שכל יהודי צריך להרגיש את עצמו מאושר בזה שהוא יהודי, ההתוועדויות שלו היו שמחות ביותר וברגעי השיא הוא היה קם מהשולחן כשפניו מביעים שמחה ואושר ורוקד יחד עם הבחורים ושר.

מלבד שני המשגיחים היו בישיבה המשפיעים, שהתמסרו להדרכת התמימים בהדרכה של דרכי החסידות. אלו היו רבי שמואל גרונום אסתרמן ורבי מיכאל בלינער.

מר' שמואל גרונום קיבלו התלמידים את הידיעה

האדירה שלהם בתורת החסידות. הוא הרבה יגע ועמל בלימוד תורת החסידות, והיה מעמיק בלילות ובימים, אפילו מרוב היגיעה נתקלקלו עיניו עד שלא היה יכול לראות! עד שלאחר תקופה עשו לו ניתוח בעיניו וחזרה ראייתו.

המשפיע השני היה ר' מיכאל בלינער. אהבה עזה אהבו אותו ה'תמימים'. ה'תמימים' היו ממש מתענגים להסתכל בפנים שלו, פניו היו מאירות תמיד מפקחותו וחסידותו. לבו היה לב רגיש מאוד. הוא היה אוהב ישראל באמת ואג לכל דבר בחיי התמימים ממש כמו אבא אוהב, הוא דאג שלא יחסר לתלמידים שום דבר מאוכל ושמטיה לישון ועד ספרי לימוד ו'חברותא'.

כזו הייתה האווירה בליובאוויטש!...

החסידות היה ניצב באמצע האולם ותיכף היו סובבים אותו בחורי הישיבה, והחסידים שהיו במקום, והוא היה חוזר לפניהם על כל מה שאמר הרבי. מילה במילה. תחשבו על זה: פעמים אמר הרבי הרש"ב מאמרים עמוקים וקשים במשך שעות ארוכות והוא, היה חוזר על כל המאמר בעל פה!

לעיתים, הרבי הרש"ב אף התוועד עם התמימים. שלוש פעמים בשנה היה הרבי מתוועד: בשמחת תורה, ב"ט כסלו ובפורים. החל משנת תרס"ו היה מתוועד עם התמימים גם באחרון של פסח. התוועדויות אלו, בנוסף לשמיעת המאמר מדי שבת בשבתו, הותירו על התמימים רושם עצום והעלו וקרבו אותם לאור התורה והעבודה.

ה'דמויות' בליובאוויטש.

בישיבה בליובאוויטש היו שני משגיחים: אחד על נגלה והוא ר' יעקב ברוך קרסיקי; והשני ר' שילם קוראטין שהיה משגיח על לימוד החסידות.

ר' יעקב ברוך קרסיקי היה יהודי קטן-קומה וכחוש. את עגונותו - "הביטול הפנימי" - אין לתאר במילים, עד שממש החשיב את עצמו לכולם. הוא התמנה להיות משגיח על לימוד הנגלה בשנת תרע"א.

אף על פי שהיה איש צנום וכחוש, במה שנוגע לתורה ועבודת ה' - היה נלחם כמו אריה על בחור ובחור, נתן להם אהבה וחיבה וקירב את כולם כאילו היו בניו. אפילו גער לעיתים בבחורים שאיחרו ל'סיידר' נגלה משום שהתפללו ב'עבודה'...

אההה 'סיידר'... 'סיידר' הוא השם של שעות הלימוד הקבועות. לדוגמא, השעות שלומדים גמרא נקראות 'סיידר נגלה', ואילו השעות

נכנסתי לכיתה בצעדים איטיים, ריח מיוחד באוויר. ריח של תחילת שנה. ילקוטיים חדישים על כתפי חבריי הנרגשים,

ספרים נוצצים נשלפים אט אט, מחברות מהודרות משוכללים

וכלי כתיבה ממלאים את השולחנות וההיכרות עם התלמידים החדשים מתחילה.

המורה החדש נכנס לכיתה בחיוך זורח ומברך את תלמידיו - אנחנו, בברכת שנה טובה ומתוקה ובהצלחה רבה בלימודנו והתקדמותנו ביראת שמים ואהבת ישראל כרצונו הקדוש של הרבי. לאחר דברי הפתיחה החל הוא בשיעור מיוחד על החודש בו אנו עומדים - חודש אלול. האמת,

זה הדבר היחיד שאני זוכר מהשיעור הזה. אוזניי אינן מקשיבות לדברי,

חולפות הן ליד ראשי.

מוחי עמוס

מחשבות. גם

רגשותיי לא

כל כך שותפות

לאוויר של

הנרגשת תחילת שנה.

אני מהרהר כעת במשהו אחר לגמרי. משהו שהיה ונגמר. הקעמפ. כבר כמעט חודש עבר מאז נגמר שבוועיים מלאי החוויה, ההתקשרות, ההנאה, והדריכות. וזה נגמר בסופו של דבר. המורה - עם כל הכבוד - לא הצליח לרתק אותי לחומר החסידי שנלמד כמו המ"למדים, משחק הכדורגל הקרב לא עניין אותי כמו פעילויות משרד הפעילות, ו... לא נעים לומר... אני גם לא מפחד פה מאף אחד כמו מצוות המשמעת המפחיד. טוב, זו לא חכמה להם אין מירסים מטרטרים ואם הם רוצים לצחוק - אין להם קלסר לטמון בו את פניהם מבלי שיבחינו...

קיצר, התוצאה המעשית היא שאני יושב בכיתה ומנסה להקשיב, יוצא להפסקה ומנסה לשחק, חוזר הביתה ומנסה להיות נחמד לאחיי הקטנים ושום דבר לא מצליח באמת.

בשיעור אני מהרהר בצוות טכני, בתפילות רואה את עצמי צובר 'געשפאנטים' ומתאכזב לגלות שאף מ"פ לא שם על שולחני דבר, ובבית מתפקד כמו איזה מג"ד... הכל שונה. ואז זה הגיע. ביום מן הימים התקבלה מעטפה בביתי. לא ייחסתי לזה חשיבות הרי כאלו ישנן עוד המון בבית אבל אמה קראה לי ואמרה שזה עבורי באופן אישי 'לכבוד החייל הדרוך' נכתב שם עם שמיי. פה נדלקה לי נורה סגולה. למה לא אדומה? כי הצבע הזה כבר שמור לחולצות משרד הפעילות.

ולמה לא חומה? ובכן, שמור לטכני. ולמה לא ירוקה? הסכימו ושמעו: אלה היו לטכני שנה שעברה. כחולה? קיצר הבנתם.

אחרי שנדלקה ההיא (עזבו ת'צבע...) פתחתי בתנועות איטיות את אשר בפנים, אצבעותיי קורעות בעדינות את הפתח של המעטפה, וידיי ממששות בזהירות את תכולתה. סתם מה נראה לכם?! קרעתי את המעטפה

בתנועות ענק ובמהירות שיא כאילו מישהו תוקף אותי. מעולם לא חוותה מעטפה אכזריות כזו מחייל תמים...

בתוך המעטפה שכן לו מכתב תמים עם סמל ה..... קעמפ!!!! איזו התרגשות!!! אההה וגם שוקולד קטן, ממש לא משמעותי, באמת. חוץ מזה שגם הוא חווה התקפה לא פשוטה מצידוי - הכל בשליטה. ככה זה שהקרעטשמע לא פתוח כל הזמן ועל כל חטיף קטן צריך לפתוח מלחמת 'ופרצת' עם ההורים... טוב זה לא מה שמשנה עכשיו, אני משתוקק לקרוא את המכתב שנכתב - על פי ההשערה - במיוחד עבורי!!!

פתחתי אותו בעדינות (הפעם באמת) והתחלתי לקרוא. אההה רגע מרוב התרגשות שכחתי שאני עומד התיישבתי על הספא בנוחות והתחלתי לקרוא

בדריכות:

"תגיע למקום הנכון בזמן הנכון" כך היה כתוב שם. שחור על גבי צהוב. טוב, בהתחלה זה היה נראה לי כמו התחלה של סיפור מתח, כאילו מישהו בקצה הרחוב שלח את המכתב ועכשיו אני גם אמור לענות על חידות מסתוריות ובסוף לגלות את האוצר הגנוז שמתחת לגשר. אבל לאחר רגע קצר קמה לה מחשבה נוספת, אולי באמת עלי לנסות לראות מה חבוי כאן, הרי לא הגיוני שהקעמפ המסור סתם ימתח אותי באיזו חידה ובסוף לא אגיע לשום מקום. 'למקום הנכון' - מהו אותו מקום ידוע? 'בזמן הנכון' - לאיזה זמן הכוונה?

שניה אחרי הרהור זה כבר

מפניקסו
חייל

לחלוטין, נפעל ללא לאות, בדיוק כמו בקעמפ ויותר, עד להתגלותו המיידית של אבינו רוענו".
רק הנשימות נשמעו בחלל.

היינו המומים מדבריו. כן, עלינו לקחת אחריות ולפעול כמו חיילים דרוכים כמו בקעמפ!

חברי היה הראשון שהפר את הדממה: "רגע המפקד היאך נזכור תמיד שאנחנו לא מפסיקים להילחם? הרי השגרה חזקה יותר מאתנו ובקרו ככר נשכה את היותנו חיילים!"

כולם הביטו במפקד בדריכות. שאלה נוקבת. "אתן לכם קוד, קוד סודי שתשמרו עליו רק בינינו, אם תזכרו אותו תמיד - תוכלו להתגבר על השגרה. הקוד הוא..."
נחל'הפוראבר..."

אותם לסיביר או רח"ל ישים קץ לחייהם... והמשיכו לעמול מתוך סכנה עצומה על בניית מקוואות, 'חדרים', ובתי מדרש מתחת לאפם של הרוסים.

הרבי מספר, שאמנם מבעד למסך הברזל לא יראו מפני איש ושמרו על הגחלת גם ברגעי קושי אדירים אבל כשהגיעו לאמריקה... כבר פחות הידרו במצוות ופחות מסרו נפשם על לימוד תורה וחינוך טהור של ילדי ישראל...".
כולנו הבטנו בו בתדהמה, באמת??? כך חסידים שלא וויתרו לרגע כשהגיעו בקירוב אל הרבי נפלזו!

המפקד הביט בפניו התמהות והסביר: "החסידים הללו מסרו את נפשם רק ברגעים שדרשו מהם מסירות, ברגעים הקשים שלא היה אפשר אחרת - אלו היו הרגעים בהם שמו את נפשם ודמם על השולחן. אבל ברגעים שהכל בסדר ונח, יש פרנסה יותר טובה ב"ה, והממשלה האמריקאית דווקא מעודדת את קיום היהדות בארצה - או אז מגיע הקושי האמיתי. לא למות על קידוש השם, לחיות על קידוש השם!"

"חיילים!" קולו של המפקד כבר גבוה מאוד, מהדהד. כולנו הבטנו במפקדנו הבווער בדממה ובלענו את דבריו בשקיקה. "עלינו לדעת שאמנם הקעמפ נגמר אבל אם תאבד מאיתנו הרגשת המחויבות, שעלינו להתמסר ללא הרף - הכל ירד לטמיון! בקעמפ דרשו מאתנו להתפלל בכוונה עצומה, ללמוד ברצינות, להתנהג באהבת ישראל ולהתמסר להוראותיו הקדושות של הרבי. עכשיו המתח שלנו פחות מורגש באוויר, פחות דורשים מאתנו, כבר לא מצפים ממנו לתת את כל כולנו, עלינו לומר לכל העולם: לא!!! נתמסר

החשוב ומיד נדלקו האורות, התפוצצו הקונפטים וגיליתי למולי את מפקדיי המסורים ושאר חברי הסיירת מקפצים בהתלהבות לקול סיסמת הפעילות המוכרת.
את ההתרגשות שאחזה בי לא ניתן לתאר. ממש חזרתי בשנייה לרגעי ההנאה של הקעמפ, איך ישבנו עם המפקד ולמדנו את החוברת (כלומר, ברוב הפעמים ישבנו...). איך התוועדנו אל תוך הלילה אחרי הכרות הניצחון במלחמת "ופרצת", ואיך רקדנו בהתלהבות כשהפעילו ברמקולים את "האש פה בווערת ללא הפסקה!", הנה הם כאן!

אם חשבתם שברגע שאחרי נמתח על פני חיוך גדול - אז טעיתם. ראשית מכיוון שיותר ממה שמתחו אותי כבא אי אפשר, ושנית כי... פתאום שוב התעורר בי העצב שהכל נגמר, הרי נשב כאן ונתוועד אל תוך הלילה (בתקווה שההורים לא יתקשרו שהם דורשים את ילדיהם חזרה) ואחר כך נקום ומחר נלך ללימודים בלי שום דריכות... כולם הביטו בי ולא הבינו מדוע פתאום נהייתי עצוב.

המפקד כמו קרע את חוט מחשבתי וקרא את אשר עובר לי בראש. הוא פנה אל הסיירת "אני אסביר לכם חיילים" ומיד פתח בנאום חוצב להבות עד לב הרקיע:

"מי כאן מכיר שמות של חסידים שמסרו את נפשם ברוסיה הסובייטית?" מיד החלו להיזרק לחלל האוויר שמות 'לייזר ננס' 'מענדל פטרפס' 'חונייע מרוזוב' המפקד חיך בשביעות רצון והמשיך: "כולם מכירים את הסיפורים מלאי ההשראה איך לא פחדו משום דבר, לא מהק.ג.ב. האימתני שישלח

דהרתי במעלה הרחוב על אופניי בדרך לקמפוס הקעמפ. לא. לא 'תלמוד תורה' - קמפוס הקעמפ. ככה היה וככה יישאר. את התשובה לחידה אני יודע, פשוט מאוד להגיע לשטח הקעמפ בשעת התכניות ערב כמובן. אולי אפילו תחכה לי איזו תרנגולת בתוך ארגז.

ירדתי מהאופניים (הרי אסור להיכנס איתם למגרש) ופסעתי לכיוון 770, עליתי במעלה המדרגות וגיליתי שהכל חשוך. 'אז אין שם בסוף אף אחד' חשבתי לעצמי. כמעט ששבתי לאחור כשלפתע שמעתי את זה: "אהההההההה... מנחם!", קפאתי על מקומי בהתרגשות כמעט כמו הארטיקים ש(לא) חולקו אחרי הטיול, ופי נפער לרווחה על דרך פיו של הרצ"ט בשעה שממלא כריסו בבמבה לאין סוף. הם זינקתי חזרה אל תוך האולם

הכסאות', הצליחו לצאת מרוסיה ולהפגש עם הרבי. וכל החסידים שצחקו על הנוסעים, לא זכו להפגש עם הרבי".

"וואוו", ענו אנשי הצוות. "אז בעצם הטיסה המוזרה של המ"פ יענקי היא באמת הכנה לטוס לרבי" אמר הסמג"ד דניאל.

"נכון", אמר הגנרל שולם, "אבל צריך לשים לב שזה לא מספיק, בשביל לנסוע לרבי צריך להתכונן גם בהכנה רוחנית מתאימה".

"הכנה רוחנית מתאימה?" תמה הרצ"ט מעודה, "מה זה אומר?".

"הכנה רוחנית מתאימה, הכוונה שצריכים להפסיק לאכול ולישון, ואז לאט לאט יורדים במשקל עד שבסוף לא נשאר גוף, רק רוחניות" אמר הגנרל שולם, ולמראה עיניהם התמהות של הרצ"ט מעודה והמ"פ יענקי מזרחי, המשיך:

סתם, צחקתי... הכנה רוחנית זה פשוט אומר לקבל החלטה טובה, או להתחזק באיזה עניין חסידי. זוהי ההכנה הרוחנית לפגישה שלנו עם הרבי".

שפעם - לאחר שהרבי היי"צ יצא מרוסיה לנצורה"ב, החסידים התעוררו בתשוקה עצומה להפגש עם הרבי. אך דא עקא, השלטונות הקומוניסטיים לא נתנו לאף אחד לצאת מגבולות רוסיה.

באחד מהתאריכים החסידיים, ישבו החסידים להתוועד, ודיברו ביניהם על מעלת ההתקשרות לרבי, והתעוררו ברצון עז לנסוע ולהפגש עם הרבי. לפתע, קם אחד החסידים, תפס את הכיסא עליו הוא ישב, והחל להתקדם איתו ברחבי החדר, תוך כדי שהוא משמיע קולות של רכבת נוסעת. הוא פנה בקריאה לשאר החסידים להצטרף אליו לנסיעה ברכבת - אל הרבי.

היו חסידים שמתוך אמונה תמימה הצטרפו ל'רכבת', אך היו חסידים שעמדו מהצד וצחקו על המראה המוזר... ותנחשו מה קרה?"

"מה קרה?" שאלו בסקרנות המ"פ, הרצ"ט והמגד"ים.

"כל החסידים שנסעו ב'רכבת

בנאום חוצב להבות כשארשת חשיבות נסוכה על פניו, "קראתי בעבר מחקר, שמסקנתו היא שכוח התעופה קיים גם בבני אדם. וזה שרוב בני האדם אינם מסוגלים לעוף בפועל, זה בגלל שהם לא מצליחים להפחית את משקלם העצמי ולהשליך אותו על כח המשיכה. כי בעצם, לכל חפץ בעולם יש כח כבידה מסויים..."

"היי, אתם מקשיבים לי?" שאל המ"פ יענקי את הסמג"ד דניאל והמ"ל נביאן שהחלו לנמנם מאריכות ההסבר, "יש לי רק עוד 25 דקות בערך, ואני מסיים..."

"עזוב", קרא הרצ"ט מעודה שהאזין לכל השיחה דרך החלון. "המחקר הזה בכל מקרה לא עובד על אנשים במשקל שלנו..." "נראה לכם שאני יצליח לעוף באוויר? איזה קשקוש" הפטיר הרצ"ט לעצמו.

"נכון..." המהמו לעצמם המ"ל נביאן והסמג"ד דניאל.

"רגע, רגע, אני חייב להבין" אמר המ"פ יענקי. "אתם בעצם אומרים שאני לא יוכל לטוס לרבי?"

"לא ממש" אמר המ"ט מרינובסקי, שבדיוק חזר יחד עם הגנרל שולם ווילשאנסקי מהתוועדות סוערת בבית הכנסת המרכזי. "על זה בדיוק התוועד המשפיע בהתוועדות" פתח המ"ט, "הוא סיפר,

"דזששששששששששששששששששששששש". זה בערך הרעש שהעיר את הסמג"ד דניאל משינה ערבה על שולחן המגד"ה.

"מה קורה פה?" הוא שאל את עצמו בתימהון, מישהו השתגע?

לפתע פרץ בסערה לחדר המ"פ יענקי מזרחי כשהוא מטה את ידיו לצדדים (כמו שעושים ב'בריאה' במסדר בוקר) ומשמיע מפיו קולות מוזרים.

"המ"פ יענקי, הכל טוב?" שאל הסמג"ד דניאל, "אתה אולי רוצה לשתות משהו, או שאזמין רופא?"

"מה רופא?! ענה המ"פ יענקי, "אני בסך הכל מתאמן לקראת הטיסה לרבי..."

"מתאמן לקראת הטיסה לרבי? מה יש להתאמן?! פשוט עולים על המטוס, והוא טס..." אמר המ"ל נביאן שבדיוק נכנס אל המגד"ה.

"זהו, שזוהי בדיוק הבעיה" אמר המ"פ יענקי. "פשוט אין לי כסף לקנות כרטיס טיסה לרבי, אז אני מנסה להתאמן על טיסה עצמית".

"איך?" שאלו המ"ל נביאן והסמג"ד דניאל במקלה.

"הא, פשוט מאוד רבותי" פתח המ"פ יענקי

כאן מגדל הפיקוח: אתה רשאי להמריא!

"כתבנו בשדה התעופה דרוכי בן געשפאנטי מדווח על עשרות צעירים חב"דניקים שנוהרים אל המטוסים כשחיוך זורח על פניהם. כניגש אליהם ניגש לגלות כי מדובר בלא אחרים מאשר... צוות הקעמפ המסורי! אם כן עולה כי כל הצוות עולה כעת על טיסות להיות עם אבינו רוענו בחודש החגים!"

"דיווח ראשוני הגיע זה עתה למשרדי נחל'פוראבר על התוועדות סירת עוצמתית שנערכה ע"י המפקדים המסורים ישראל מיפעי ומנחם לוי בנחל'ה. החיילים נפרדו ממפקדיהם המסורים שטסים לשנת ה'קבוצה' וקיבלו על עצמם להיות 'דרוכים' עד להתגלות השלימה!"

"חיילים דרוכים מהנחל'קעמפ נצפו בט"ו אלול עולים בהמוניהם לישיבות 'תומכי תמימים' בכל רחבי הארץ. הצוות המסור קידם את פניהם בשמחה והתוועד עימם על מעלת 'תומכי תמימים'."

"חשיפה!! הודלפה ידיעה על תכניות מיוחדות בזמן הקרוב לחיילי הנחל'קעמפ. צפו להפתעות..."

**רדיו /
נחלה**

"יש לי רעיון להחלטה טובה" אמר המ"ל נביאן, "נראה לי שאם נקבע שיעור משותף בלימוד 'קונטרס בית רבינו שבבבל' בו הרבי מדבר על המעלה של 770 - הבית של הרבי, זו תהיה הכנה מתאימה מאוד!"

"רעיון טוב", אמר המח"ט מרינובסקי.

"מי הולך להביא ספרים?" שאל הסמג"ד דניאל.

"מה הבעיה, נתקשר למש"ט פרקש, והוא יבוא ללמוד איתנו, ויביא איתו את הספרים" אמר הרצ"ט מעודה.

"רעיון מצויין" הסכימו כולם.

לאחר כמה דקות נכנס המש"ט פרקש לחדר, כשעמו ספרי דבר מלכות, ומעט כיבוד קל. "קדימה, באתם לאכול או ללמוד?" הוא שאל. "אפשר לפתוח את הספרים. קדימה, מי קורא ראשון?"

"רגע, לפני שאנחנו מתחילים" אמר המ"ל נביאן, "אנחנו"

מתקפוץ בכוונות

חודש מנחם - אב תשפ"ג.
 "אז מה אמרת השם שלוו??"
 "יוסף יצחק נביאן. זה השם."
 "אוקיי, הבנתי. ומה אני אמור לעשות עם השם הזה?"
 "פשוט מאוד.. הוא המנהל הלימודים השנה
 בנחלקעמפ!"
 "מה??? הוא???"
 "כן כן כן כן!"
 "בסדר בסדר, אל תתעצבן."
 "אני לא מתעצבן, אני פשוט מודיע!"
 "אבל..."

אז כפי שהבנתם, אני הוא כתב המערכת נח'יה פורבר.. וכן, כפי שאתם רואים, עבודה קשה. בבוקר אני קם השכם השכם ורץ לחשוף עוד ועוד פרטים על הקעמפ הקרוב. אני מאוד ישמח שתתלוו איתי ביחד לתוך מאחורי הקלעים של העקמפ. בסוד אגלה לכם שזה הולך להיות מעניין.

אז בטח אתם שואלים מדוע צצו בעיות עם המ"ל המסור הדרוך יוסף יצחק נביאן, מה, לא רוצים אותו בקעמפ? ובכן, לא כך הם פני הדברים.. תתאזרו בסבלנות ו... יצאנו לדרך!

חיילים, אני עומד פה, מאחורי הגנרליה. תקשיבו טוב..

"מנדי, לך מיד להנהלת ה'ישיבת קיץ' ותסביר להם.. יותר נכון תבהיר להם, שיי"צ נביאן מנהל לימודים אצלינו בקעמפ.. אין פה משחקים" נשמע קולו של הגנרל הקשוח.

"כן הגנרל, מיד".

זה היה הגנרל שולם ווילשאנסקי והמח"ט מנדי מרינובסקי.

בואו אחרי, יהי מעניין.

"... אני לא מתעצבן, אני פשוט מודיע!"

"אבל..."

"אין אבל, יוסף יצחק נביאן מנהל לימודים אצלינו בקעמפ.. אין פה משחקים".

כנראה המח"ט מרינובסקי התלהב מדבריו של הגנרל וחזר מילה במילה...

אז מי הוא בעצם המ"ל י"צ נביאן??

הנה בכתבה שלפניכם:

לפני שמונה עשרה שנה (!) נולד ילד קטן וחמוד..

לאחר 8 ימים בברית המילה.... ויקרא שמו בישראל.. ניהשתם נכון - יוסף יצחק.

מהבית, הם לא יכלו להירגע מהצחוק של עצמם. "יוסף יצחק, אתה פשוט חסיד, אבל לא נראה שהכוונה היא להפוך את העולם כפשוטו - כמו שאתה עושה עכשיו.. בא נשב ונתוודע על זה".

אביו הסביר לו שהעולם צריך להיות טוב יותר, אנשים שעושים את רצון הבורא, לומדים תורה, מקיימים מצוות "ואם נצליח לעשות את זה" המשיך אביו, וודאי הרבי יבוא לגאול אותו נאו ממש!"

יוסף יצחק יצא מביתו מלא מחשבות.. עכשיו הוא מבין מה המורה אמר בשיעור.. כן, רק ככה הופכים את העולם.

הוא לא שם לב ששני בחורים עוקבים אחריו זה זמן רב.. הגנרל שולם והמנהל מנגמי.

"מה אתה אומר שמואל? כזה מ"ל אנחנו צריכים, אחד שהופך את העולם!" שאל שולם את שמואל.

"מה?? אתה מתכוון ברצינות? אני לא צריך שיהפוך לי את כל הקעמפ על אמת... יש לי רעיון יותר טוב: פשוט נשים את יענקי מזרחי מנהל לימודים, וכשהוא מתהפך אההוה... כל העולם מתהפך!"

"אל תדאג, סמוך עלי הוא האיש הנכון!" סיכם שולם. "רק שהבנתי שה'ישיבת קיץ' שמו עליו עין. הם רוצים אותו וזוהו שיהפוך להם שם את השטח המבולגן לשטח נקי".

"טוב בסדר" נאנח שמואל. שרק בידו ובין רגע הגיעו הצוות טכני עם המפקדים קולט וקולטון, הסתכלו על המ"ל ואמרו: "אההההה... מנחם!" "לא, לא מנחם" התעצבן שולם "זה יוסף יצחק נביאן ואתם צריכים לקחת אותו במהירות לפני שישומו עליו עין!"

תוך שניות (פחות או פחות) היה המ"ל בדרך לנח'יה. לא הוא דווקא לא הגיע בארגז...

שצריכים להפוך את העולם ולהביא את הגאולה השלימה. י"צ שלנו, חשב וחשב איך אפשר להפוך את העולם ו... הוא הגיע למסקנה.

למחרת הוא לקח מגרפה מחצר ביתו והלך לכיוון השדות שלידי. כשהגיע התחיל להפוך את האדמה שראה. שעות הוא עבד ולא ראה כל התקדמות של ממש בעבודתו. למזלנו י"צ היה קצת חכם להבין שזה לא הדרך להפוך את העולם וחזר לביתו.

הוא נכנס לחדר, התיישב על הכסא ולא

ידע את נפשו מרוב תסכול. "מה אני אמור לעשות בשביל להפוך את העולם?" שאל את עצמו.. בהחלטה של שניה התחיל להפוך כל חפץ שראה בבית. בגדים, כוסות, מיטות, שולחנות, מה לא.. הוריו המבוהלים לשמע הרעש החזק

מיהרו לצאת מחדרם

ולא למראה עיניהם.

... הבנתם.

לאחר שהסביר

להם שהוא

רוצה להפוך את

העולם והוא מתחיל

לפי התקופה, פולק
 6 סיב לרבי לחידושי החיים,
 נשאל מסולמה!

אם יצחק. אם כן התחלנו לדרוש על הטיול, אולי כשכולם היו מטפסים על צוק במקום המסומן, הוא היה מטפס במקום צדדי ומסוכן, סלעים וכדו'. בקיצור הבנתם עם מי יש לנו עסק. יום אחד בכיתה, המורה אמר

4 עובדות שלא ידעתם על... המ"ל יוסף יצחק נביאן

- מכיוון שהוא פרסי - תמיד חלם להיות מלך פרס, אבל אז הוא נזכר באחשוורוש וויתר על הרעיון...
- המ"ל נביאן נולד בכפר נידח בשם 'דרכיאון', עד היום מנסים הארכיאולוגים למצוא את אותו הכפר ללא הצלחה..
- תרופה חדשה נגד צרידות פותחה במיוחד בשביל המ"ל אחרי שראו את תוצאות השבת..
- למ"ל יש 'געשמיאק' אההם 'געשפאנט' רצינו בכל מה שקשור לקפיצות ופעלולים כמו (לא) ראינו ביום ספורט...

שלום! אני נחלאי!
נולדתי פה, אני גר פה ואני לומד פה. אבל העיקר,
יש לי אופניים!! כי "נחלאי בלי אופניים זה כמו
ילד בלי נעליים".

רציתי לספר לכם שהיום זה קורה.
היום ממש. כן, הקעמפ מתחיל.
כל הלילה כמעט לא נרדמתי
מרוב התרגשות ועכשיו השעה
כבר שש. אני מוכן ומזומן
עם כל מוצרי הנחלקעמפ
האפשריים משנה שעברה.
כולל חולצה.

08:30

אני החייל הכי חכם שיש
ולכן אני תופס את
המקום הראשון ליד
השער, שכשיפתחו
אני אכנס ראשון...
דהרתי עם
האופניים לשטח
ובחריקת בלמים
נעצרתי בכניסה.
בזריזות נעלתי את
השרשרת וזינקתי
לשער, אני מסתכל פנימה
וכולי מרוגש, כל השטח מקושט
בדגלים של איזה מילה מוזרה
"גע.. שא.. פא.. נט..." מה זה?
איך קוראים את זה? בשטח
כבר העמידו שולחנות עם מלא
מלא דפים ושקיות וגם לא
תאמינו... המתינו
שם מלא מפקדים
מרוגשים!
09:28

תוך כדי שאני
מביט בכל מה
שקורה בקודש
פנימה אני מסתובב

אחורה בבהלה לקול רעש גדול. מאחורי עמדו
מאות חיילים מרוגשים ועל הגדר היו קשורים מלא
אופניים.

לפתע,
נשמעה הצעקה
"שלוש שתיים
אחת..."
והשער נפתח
לרווחה.
במהירות
אדירה

ובחווה רצנו הישר לדוכנים המאוישים בצוות
המסור שקידם אותנו בזרועות פתוחות ובחיוך
רחב, שם הסבירו לנו שאנחנו השנה, שימו לב,
'דרוכים' והביאו לנו שקיות עם החומר של משרד
הלימודים והפעילות וגם, הכי חשוב, סוכריה על
מקל...

סיימתי את שרשרת החיול ושם פגשתי את
המפקד האגדי שלי. המפקד הראה לנו את הכיתה
המקושטת בה נלמד בחומר המרתק. הנחתי את
מטלטלי ורצתי במהירות למשחק הכדורגל הסוער
שהתקיים במגרש עם צוות הטכני.

10:30

אחחחח!! כל כך התגעגתי לשמוע את הצפצוף
שבקע מהמירס שבחגורתו של המג"ד לצידי.
מתוכו נשמעה הודעה "שלוח את החיילים
בזריזות ל770 לכינוס פתיחה" מיד מיהרתי בריצה
פנימה, את זה אסור לי לפסס אני חייב לתפוס
מקום טוב, מקדימה.

נכנסתי פנימה האוויר הקריר קידם את פני, אווה
זה היה הכרחתי לאחר משחק כה סוער...

בחלקו הקידימי של 770 עמדה לה בימת העץ
האהובה עטופה בכד אפור יפהיפה. על הבמה
עמד המח"ט מרינובסקי המפחיד, תוך כדי
שמושיב את כל החיילים בצורה מסודרת רעם

קולו לעבר חיילים שהתיישבו ליד הבמה "לפי
סיירות!!"

האולם
התמלא
עד אפס
מרום,
האורה
כבה

הגענים שלא ישכחו

ובספירה לאחור '10 9 8 7 6' הודלק המקרן, לא
לא כל כך מהר. כמובן אחרי שנדלק ונכבה כמה
וכמה פעמים, ושלא שמעו וזה...
בחלקו האחורי של 770 הצטופפו להם המפקדים
המסורים והחלו שרים "פה פה פה פה פשה
חסידיתי" ותוך שניות הצטרפנו כולנו למקהלה
הייחודית המזמרת לה...

בינתיים, עלו על הבמה הצוות הטכני, והחלו
'ללמד' אותנו את סיסמתם כי הרי הם לא צריכים
סיסמא.

אחרי דקות ספורות (שלושים בערך) התקלה
סודרה וכולנו צפינו בוויאדו מיוחד 'דריכות
בדרום'. בהפתעה גמורה נכנסו המ"ל האהובים
בריצה, עלו על הבמה ולימדו אותנו את הסיסמא
שלהם שכבר התנגנה בעוז ברקע. גם את ההמנון
למדנו והם אף פרשו בפנינו את מבצעי הקעמפ.
אחרי שכבר למדנו בע"פ הכל (וזה היה מעייף),
ובראשנו נחרט כי אנו 'דרוכים' להתגלות - האורות
כבו בשנית.

מבעד למקרן נראו אנשי הצוות טכני יוצאים
למסע חיפוש נרחב אחרי מנהלי הפעילות.
עברו הם בחנויות ודוכנים, ושאלו הם כמעט כל
עובר ואפילו כל שב על מקום קיומם המסתורי
של מנהלי הפעילות. בסוף אומרים להם שכדאי

להזמין מ"פ מחו"ל. האורות נדלקו וכך גם אני,
ולאולם נכנסו ארגזים ענקיים עם המ"פ בפנים.
כלומר כך חשבנו בתחילה. שמענו אותם מדברים
בתוך הארגזים. בעוד כולנו

מביטים מתי יוצאים
המ"פ מהארגזים,
לתדהמתנו, נכנסו
המ"פ מבעד לדלת
עם רובי מים ענקיים
והשפריצו לכל עבר.

אההה הם גם לימדו
אותנו את שמם.
משהו כזה, שימו לב
"געשפאנט" (עכשיו
אני יודע איך אומרים
את זה). בסיסמא
שלהם קפצנו עד
שהתקרה כמעט
עפה ממקומה.
אחרי כל המעשה
והדברים האלה
נעמד שוב האיש
המפחיד, הלא הוא
המח"ט מרינובסקי
ושרר את כולנו
לפעילות היכרות.

מצאתי את הסיירת שלי
והתיישבנו לפעילות
היכרות. ובכן, התיישבנו
בעגול ובאמצע עמדה
לה, לא פחות, קערת
מים... אצל המפקד ביד
הייתה חבילת חמצוצים.
עלינו להתחיל בשאלות
על עצמינו ומי שטועה
מכניס את ראשו לתוך
קערת המים. מי שצודק
ניחשתם נכון מקבל
חמצוץ.

יומן קעמפ תיעודי...

קווי-קעמפ נחלאווי

מישהו
ראה אתנו?

אין מקווה שאם
לא מדברים עלי

זה לא בחוקי
מנחם נאקד כבר כמה
ימים ולא מוצאים אתנו!
רצת אולי הוא על
המתקן האחרוני?

על מי אתה מדבר??
אהההה על מנחם!!!

היום החלטנו
להתחפש למנחם,
אנחנו באנשים
שככה הוא נראה
במצבות

אין מעביר למי
הרצת את הידיעה
על מנחם

מה פתאום מנחם
נראה כאונוי ככה?

אין מנחם
נכסית הרצת!

אולי בכלל בריר
להפחין אותי כאחשבי,
כמו את ה"פ"...

ובכן מורי ורבותי נראה לי
כבר רכזת שמשך הפעילות
הענינה שוב הקיאו הפעילות
קבאו את מנחם!

הוא קעצמו אפילו
יאור אכס שזה הוא!!!

המלך ולאחריה התחילה התפילה. מתוך שמחה גדולה והתרגשות עצומה התחלתי להתפלל, האמת, אומר, עם עיניים בסידור בהתלהבות ובחיות כמו שמתאים לחיל נחלאי. בסוף באמת יצאתי עם המון שטרות... התפילה הסתיימה לקול הכרזות הקודש ולאחריה שוחררנו בצורה מסודרת למסדר. המפקד הראה לנו את המקום ונעמדנו בשורה ישרה כמעט כסרגל. "כניסת גנרל בעוד 10 שניות, הצדעה ביד שמאל לרבי" הגנרל נכנס והצדיע גם הוא לרבי ובכך שחרר את ידינו מהצדעה. במסדר הסביר הגנרל בקצרה כמה כללי ברזל בקעמפ ו... גם למדנו את תנועות הפעילות של אברהמי (אהההההה) לאחמ"כ שוחררנו להפסקה קלה ותיכף נשוב לפעילות ערב.

18:00

לפעילות ערב חזרנו בכוחות מחודשים. כולנו זוכרים את הפעילויות של 'הוייפצאך' משנה שעברה... אבל השנה זה יהיה פעילות של 'געשפאנט' כל החיילים כבר היו ישובים על ספסלים, ולפתע פתאום לבמה עולה רובוט יחודי מבית ה'צוות טכני', לא סתם רובוט - מכונת אמת. הסתבר שאבא (מזרחי) והילד (אייזנשטיין) החליטו לעשות חקירה רצינית, והמ"פ מזרחי החל בחקירה: "כמה קיבלת במבחן האחרון?" המ"פ אייזנשטיין ענה בביטחון "100%" לפתע בוום!! מכת מגב נחתה על ראש המ"פ עם צעקת "שקרן!!"

האבא המופתע אמר "אני בתור ילד הייתי מקבל תמיד 100, וגם לא הייתי משקר" ולפתע, בוום!! המגב נחת על ראשו עם צעקת "שקרן!!" בדקות האחרונות הקרינו לנו סרטון קצר מרתק של "געשפאנט" או "לא געשפאנט", סרטון כל כך מצחיק שלא יכולנו להפסיק לצחוק. עם חיוך ענק של געשפאנט הסתיימה לה הפעילות ערב המרתקת והעמוסה בחוויות.

כעת נפנה לבית, עכשיו נלך לישון. מחר נחזור לעוד יום חוייתי מביתי הפרטי - הנחלקעמפ.

אחר כך יצאנו לפעילות מעניינת יותר... מציאת שם הסיירת. רצנו בכל השטח, עשינו את המשימות, קיבלנו את כל החלקים והעיקר הוא קיבלנו את השם הכי דרוך בקעמפ! ששים ושמוחים תלינו את השלט על דלת הכיתה. משם מיהרנו לתפילה הראשונה בנחלקעמפ. תפילת מנחה! שם חשפו לנו את השטרות

הגעשפאנטים והדרוכנים. והעיקר - את הגנרל המפחיד שולם ווילשאנסקי. הוא נכנס בצעדים בטוחים ל770 ונעמד ליד הסטנדרט בקול רם הוא התחיל את השירה הנצחית של המלכת

גלריה נחל וואדי

>>> היום הראשון <<<

